

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 r.

sprawy

K. K. (1) (K.) obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rawiczu

z dnia 12 maja 2017 roku, sygn. akt II W 282/16

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego w wysokości 50 złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 40 złotych za drugą instancję.

Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 maja 2017r. w sprawie o sygn. akt II W 282/16 Sąd Rejonowy w Rawiczu uznał obwinionego K. K. (1) za winnego wykroczeń drogowych z art. 92a k.w. (przekroczenie dozwolonej prędkości) oraz z art. 97 k.w. (niedopełnienie obowiązku zawiadomienia starosty o nabyciu pojazdu), za co wymierzył obwinionemu karę 400 złotych grzywny. (k. 61 akt)

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionego, zaskarżając orzeczenie w zakresie skazania za wykroczenie z art. 92a k.w., wnosząc o jego zmianę i uniewinnienie K. K. (1) od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rawiczu, a także zasądzenie kosztów obrony za I i II instancję według norm przepisanych. (k. 72-74 akt)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe. Tok rozumowania Sądu I instancji oraz wnioski płynące z analizy dowodów zostały szczegółowo przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które odpowiadało wymogom procesowym określonym w art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. Sąd Rejonowy w należyty sposób wskazał, jakie okoliczności uznał za udowodnione i w oparciu o jakie dowody poczynił ustalenia faktyczne, zawierając nadto precyzyjny wywód, z którego wynika, dlaczego wskazane przez siebie dowody uznał za wiarygodne, jakie przepisy prawa zostały przez obwinionego naruszone i dlaczego winien on z

tego tytułu ponieść odpowiedzialność. Wymierzona zaskarżonym wyrokiem kara grzywny nie razi swoją surowością, spełniając ustawowe wymagania stawiane karze sprawiedliwej.

Orzeczenie Sądu I instancji nie jest obarczone uchybieniami wskazanymi w art. 104 § 1 k.p.w. oraz 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., które powodowałyby konieczność jego uchylenia z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia.

Stanowisko skarżącego w niniejszej sprawie sprowadza się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, lecz de facto stanowi zarzut dokonania przez Sąd Rejonowy niewłaściwej oceny dowodów, przejawiającej się w uznaniu za wiarygodne zeznań funkcjonariuszy Policji, przy jednoczesnym pominięciu dowodu z wyjaśnień obwinionego.

Sąd orzekający, dokonując analizy materiału dowodowego słusznie, w ocenie Sądu odwoławczego, przyznał walor wiarygodności zeznaniom policjantów dokonujących zatrzymania pojazdu prowadzonego przez obwinionego (W. W. i P. P.), a swoje stanowisko w tym względzie należyte i logicznie uzasadnił. Sąd odwoławczy w całości podziela ocenę tych zeznań, uznając powielanie jej w tym miejscu za zbędne. Skarżący nie przedstawił żadnych argumentów, poza twierdzeniami obwinionego, które miałyby podważyć wiarygodność zeznań W. W., iż pomiaru prędkości pojazdu, którym poruszał się K. K. (1) dokonała już po przekroczeniu przez kierowcę znaku sygnalizującego wjazd w obszar zabudowany. Wyliczenia przedstawione przez obrońcę obwinionego obarczone są błędem, który zanalizowany został przez Sąd I instancji, dlatego nie mogą stanowić należytej przeciwwagi dla zeznań wskazanego świadka. Podkreślić przy tym należy, że dywagacje obrońcy w omawianym zakresie zakładają szereg faktów, których zaistnienia nie można potwierdzić. Przykładowo: błędny jest założenie, że funkcjonariusz Policji podejmuje czynności zmierzające do dokonania pomiaru prędkości pojazdu (wybór pojazdu, którego prędkość zamierza zmierzyć, ustawienie rejestratora, przyjęcie określonej pozycji) dopiero, gdy podejmie przypuszczenie, że pojazd po przekroczeniu granicy terenu zabudowanego porusza się z niedozwoloną prędkością. Z reguły pomiary te dokonywane są niejako „z automatu”, niezależnie od tego, jak bardzo oczywistym jest, że pojazd jedzie zbyt szybko. Niejeden kierowca doświadczył sytuacji, w której widział, że policjant bada prędkość pojazdu, którym się poruszał i nie doprowadziło to do jego zatrzymania (prędkość była dozwolona). Niewątpliwie zatem wyliczenia dokonane przez obrońcę zawierają pewne nieprawidłowe założenia. Fakt ten powodował, że przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność możliwego czasu dokonania pomiaru przez W. W. byłoby niecelowe – dowód ten nie jest przydatny dla stwierdzenia rzeczony okoliczności. Nadto zaznaczenia wymaga, że, zgodnie z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.w., opinii biegłych zasięga się wówczas, gdy stwierdzenie okoliczności mających znaczenie dla sprawy wymaga wiadomości specjalnych. W niniejszej sprawie nie zachodziły podstawy do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych i to zarówno na okoliczność czasu, w jakim dokonano pomiaru prędkości pojazdu, którym poruszał się obwiniony, jak i na okoliczność prawidłowości pomiarów dokonanych urządzeniem typu I., co sugeruje obrońca w uzasadnieniu swojej apelacji.

Świadek W. W. miała wątpliwości, iż pomiar prędkości, którego dokonała w dniu 10.04.2016r. dotyczył pojazdu, którym poruszał się obwiniony. W obliczu tych zeznań, treści notatki urzędowej, świadectwa legalizacji, stwierdzić trzeba, że prawidłowo, w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy ustalił, iż nie można mieć uwag do poprawności pomiaru prędkości, z jaką poruszało się auto K. K. (1) w dniu 10.04.2016r. Miejsce, w którym nastąpiło zatrzymanie pojazdu nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, podobnie zresztą jak Sądu I instancji, co do ukształtowania powierzchni, przebiegu sieci energetycznych stwarzających bardzo silne, ponadnormatywne zakłócenia.

Podkreślić należy, że obrońca obwinionego, odwołując się w zasadzie wyłącznie do twierdzeń swojego mandanta i łatwych do znalezienia w Internecie zarzutów w zakresie prawidłowości dokonywania pomiarów prędkości pojazdów urządzeniami typu I., zdaje się nie zauważać pozostałych dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji. Wszzechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest obowiązkiem nie tylko sądu orzekającego, ale dotyczy również wyciągania wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać się na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków. Skarżący zaś w sposób uznany za korzystny dla obwinionego, wybiórczy, formułuje zarzuty apelacyjne i je uzasadnia, przedstawia własny pogląd co do sposobu oceny dowodów, nie uwzględniając przy tym całokształtu materiału dowodowego.

Zgodnie z brzmieniem art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. w przypadku zaskarżenia wyroku Sądu I instancji w całości, kontrola odwoławcza obejmuje również orzeczenie o karze. Odnosząc się do wymiaru kary orzeczonej wobec obwinionego K. K. (1) przez Sąd I instancji, stwierdzić należy, iż jest ona słuszna i wyważona. Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności rzutujących na wymiar kary. Kara grzywny orzeczonej przez Sąd I instancji z pewnością nie razi swoją surowością, pozostając karą sprawiedliwą, zarówno przy uwzględnieniu okoliczności samego czynu, którego dopuścił się K. K. (1), jak i jego możliwości zarobkowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy nie dopatrył się żadnych powodów, które nakazywałyby zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok, w związku z czym utrzymał go w mocy.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. i art. 118 § 1 i 3 k.p.w. i zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 50 złotych tytułem ryczałtu określonego w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118 poz. 1269). Na podstawie art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążono K. K. (1) opłatą w kwocie 40 złotych za drugą instancję.

SSO Agata Adamczewska